

Győri Ítéltábla

Pf.IV.20.106/2022/6/I.

A Győri Ítéltábla a képviselő1 ügyvéd (cím7) által képviselt Felperes1 (cím2 helyrajzi szám) felperesnek a képviselő2 ügyvéd (Cím9) által képviselt Alperes1 (cím1) alperes ellen személyiségi jogok megsértése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2022. április 28. napján kelt 28.P.20.084/2021/13. számú ítélete ellen az alperes által 15. és 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja. Mellőzi annak megállapítását, hogy az alperes a internet1 közösségi oldalon a oldal1 oldalán 2019. október 4-én közzétett bejegyzésének következő kitételei: „Totálisan tudatlan, idézet9 ügyintézők....idézet6, csak amit utánad kapnak. Gondold meg ezerszer!” megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát.

Mellőzi az alperest a felperes javára 400.000,- (négyszázezer) Ft sérelemdíj, valamint 25.000,- (huszonötezer) Ft perköltség megfizetésére kötelező rendelkezéseket.

A pártfogó ügyvéd díjának viselésére az alperes és a felperes 50-50 %-ban köteles.

Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a felperes az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni az állam javára 42.000,- (negyvenkettőezer) Ft feljegyzett első- és másodfokú eljárási illetéket, a felmerült további 42.000,- (negyvenkettőezer) Ft illeték az állam terhén marad.

Viseljék a felek első- és másodfokú eljárásban felmerült saját költségeiket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes kölcsönbeadó munkáltatóként munkaviszonyt létesített az alperessel munkaerőkölcsönzés céljából 2019. május 20-ától határozatlan időre. A munkaszerződés szerint az alperes munkaköre raktári ügyintéző volt. A munkaszerződés 7. pontja alapján a munkavállaló a

munkahelyén kívül is a kölcsönbeadó érdekeinek megfelelő magatartás köteles tanúsítani. Ennek keretében különösen tilos: kölcsönbeadó jóhírnevét, hitelképességét sértő, vagy veszélyeztető tények állítása, híresztelések, vagy egyéb erre utaló magatartás tanúsítása. A szerződés 14. pontja rögzítette, hogy a munkavállaló szerződésben megjelölt e-mail címre érkező jognyilatkozatok hatályosan közöltnek tekintendők. A munkáltató és a munkavállaló közléseit a szerződésnek megfelelően, a munkavállalónak a szerződésben megjelölt e-mail címére, illetve a munkáltató emailcím1 és emailcím2 e-mail címére is megküldi.

[2] Az alperes a kölcsönnevő munkáltató rendelkezésének megfelelően 2019. október 7-én, 9-én és 10-én állásidőn volt.

[3] A kölcsönnevő 2019. október 11-én 12 óra 29-kor küldött e-mail üzenetében tájékoztatta a felperest, hogy október 11-ével az alperes kölcsönzési jogát visszaadják. A felperes ügyintézője telefonon kérte az alperest, hogy még aznap jelenjen meg a felperesnek a település1i onsite irodájában adategyeztetés céljából. Az alperes a telefonos ügyintézés során tájékoztatta az ügyintézőt, hogy aznap a település1i irodában nem tud megjelenni, egyúttal ígéretet tett arra, hogy megjelenési kötelezettségének a következő hétfői napon eleget tesz. Ennek ellenére az ügyintézőben az a feltevés alakult ki, hogy az alperes a hétfői adategyeztetésre nem megy el. Erről tájékoztatta a területi vezetőt, aki az elsőfokú ítélet szerint 2020. október 11-én (helyesen: 2019. október 11-én) kelt és ugyanazon a napos postára adott levelében felhívta az alperest, hogy 2019. október 15. napján legkésőbb 12 óráig jelenjen meg a foglalkoztató onsite irodájában település1on. Az alperes a felszólítást 2019. október 15-én 12 óra 16 perckor vette át a település3i postahivatalban. Ezt megelőzően 2019. október 14-én a háziorvost az alperest keresőképtelen állományba vette. Az alperes 2019. október 14-én a emailcím1 e-mail címre elküldte a háziorvos által kiállított igazolást, valamint tájékoztatta a felperest, hogy betegsége miatt kivizsgálások szükségesek, újbóli munkába állásának időpontját nem tudja megítélni. Ugyanezen a napon 16 óra 32 perckor a felperesi ügyintéző általa ismert és korábban az ügyintéző részéről a munkavállalóval való kapcsolattartásra használt telefonszámra SMS-t küldött, amelyben tájékoztatta a munkáltatót arról, hogy 2019. október 14-étől táppénzes állományban van, így az adategyeztetésre, csak azt követően tud menni. A munkáltató nem tájékoztatta az alperest arról, hogy az ügyintéző munkahelyi telefonszáma időközben megváltozott. 2019. október 15-én a munkáltatói felszólítás kézhezvételét követően az alperes telefonon közölte a felperesi ügyintézővel, hogy az egyeztetésen keresőképtelensége miatt nem tud megjelenni, emiatt egyeztetni kíván a területi vezetővel is, aki azonban aznap az hívását nem fogadta.

[4] A felperes 2019. október 15-én azonnali hatályú felmondást adott postára az alperes részére.

[5] Az alperes 2019. október 24. napján a felperes település4i nyilvános internet1 oldalára a következő bejegyzést tette: „idézet1”

[6] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bejegyzés közzétételekor a munkaügyi per megindítására nyitva álló határidő ugyan már folyamatban volt, de annak kimenetele még nem volt ismert.

[7] A felperes az alperes által a internet1 felületén 2019. október 24-én közzétett bejegyzéssel kapcsolatban kérte a bíróság állapítsa meg, hogy megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát, mert az alperes a bejegyzésben valótlan tényt állított. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 500.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére. Hangsúlyozta, hogy az alperes által idézet3nek titulált felperesi munkatárs jogi egyetemi végzettséggel rendelkezik, a területi vezető több mint 10 éves tapasztalattal rendelkezik. Rámutatott, hogy a munkaügyi pernek nem képezte tárgyát a munkaszerződés jogellenességének vizsgálata.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a sérelmezett bejegyzés nem tényállításokat tartalmaz, az alperes mindössze véleménynyilvánítási jogát gyakorolta, s annak kapcsán nem lépte túl azt a mértéket, amelyet a felperes jogi személy jellegénél fogva tűrni köteles. Vitatta a felperes által előadottakat azzal kapcsolatban is, hogy a bejegyzés széleskörben vált ismertté. Álláspontja szerint a negatív tartalmú bejegyzésről a felperes azonnal értesítést kapott, így az, hogy annak törlése iránt nem, illetőleg késedelmesen intézkedett, nem róható az alperes terhére.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes által közzétett bejegyzés megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000,-Ft sérelemdíjat, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] Ítéletének indokolásában ismertette a munkaügyi perben hozott ítélet szerint megállapított tényállást, a munkaszerződés tartalmát, valamint az alperes munkaviszonyának megszűnésével kapcsolatos történéseket. Rögzítette, hogy az alperes a 2019. október 24-i bejegyzést olyan nyilvános felületen tette közzé, amelyet potenciálisan bárki láthatott, aki az oldalt felkereste. A felperes a bejegyzést annak közzétételét követő két hónap múltával észlelte. A véleményrovatba történt bejegyzésről nem kapott értesítést, azt törölni nem tudta. A bejegyzés nyilvános elérhetőségét az alperes változtatta meg az első tárgyalást követően.

[11] A törvényszék az alperes személyes meghallgatása, tanú1, valamint tanú2 tanúvallomása és a munkaügye per iratanyaga alapján igazoltnak találta, hogy az alperes valótlan tartalmú, sértő kifejezéseket tartalmazó közleményt fogalmazott meg az alperessel szemben. Rögzítette, hogy a „idézet8”, „idézet9”, „idézet7”, „idézet10”, „idézet6” kitételek olyan, objektíve önmagukban is sértő kifejezések, amelyek alkalmasak voltak a felperes jóhírnevének megsértésére. Álláspontja szerint a per tárgyát képező bejegyzés nem tekinthető véleménynyilvánításnak, mert az nem az alperes saját személyét ért, konkrét ügyre vonatkoztatva fogalmazott meg negatív tartalmú véleményt. Az alperes által a per során ezzel kapcsolatban előadott magyarázat még közvetetten sem olvasható ki a perbeli bejegyzésből. Hangsúlyozta, hogy a jelen perbeli igényt a felperes a munkaügyi perben viszontkeresetként is előterjesztette, az alperes pedig sem a munkaügyi perben, sem a jelen per során nem hivatkozott a legutolsó jogi képviselőjének e tárgyú nyilatkozatáig arra a magyarázatra, amit a jelen perben a per megindulását követően hónapokkal később előterjesztett. Az érdemi ellenkérelem sem részletezte, mi volt a sérelmezett bejegyzés magyarázata. Az elsőfokú rögzítette, hogy a jogsértés megvalósulása szempontjából annak nincs jelentősége, hogy ténylegesen hányan olvasták az alperes bejegyzését. Rámutatott, hogy a perben az nem volt vitatott, a bejegyzést többen is láthatták és többen ténylegesen is látták. Álláspontja szerint a felperes által meghallgatni kért tanúk is bizonyították a felperesnek az alperesi bejegyzéssel megvalósított jóhírnév sérelmét. A jogsértés időtartama nem a felperes terhére esik, mert nem

az ő joga és kötelezettsége volt a bejegyzés törlése, ezek tárgyában az alperes volt jogosult rendelkezni. Rámutatott, hogy a sérelmezett állítások valóságtartamát az alperes egyáltalán nem bizonyította. A munkaügyi per iratai sem támasztják alá a valótlan tényállításokat. A munkaügyi per tárgyát nem képezte a munkaszerződés jogellenességének vizsgálata. A jelen perben sem nyert bizonyítást sem a szerződés jogellenessége, sem a felperes alkalmazottainak totális tudatlansága, illetőleg az, hogy az ő személyük idézet⁵, illetőleg, hogy őket a munkavállaló nem érdekli.

[12] A sérelemdíj összegszerűsége kapcsán értékelte a jogsértés súlyát, jellegét, annak a felperesre gyakorolt hatását, azt, hogy nagy nyilvánosság előtt, ennek lehetőségét magába foglaló módon és helyen tette közzé az alperes a jogsértő bejegyzést, ami hosszabb ideig látható volt. Az elsőfokú bíróság az alperes további bizonyítási indítványait arra hivatkozással utasította el, hogy azok teljesítése nem indokolt, azok mindössze felesleges költséget okoznának, hiszen annak nincs jelentősége, hogy ténylegesen hányan látták az alperesi bejegyzést.

[13] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a támadott határozat hatályon kívül helyezését kérte a Pp. 381. §-ára alapítottnak. Másodlagos fellebbezési kérelme az ítélet megváltoztatására és a kereseti kérelem teljes körű elutasítására, harmadlagos fellebbezési kérelme az ítélet részbeni megváltoztatására, a sérelemdíj összegének mérséklésére irányult.

[14] A hatályon kívül helyezést illetően súlyos eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperes bizonyítási indítványainak nem tett eleget, ebből következően nem tárta fel, hogy a bejegyzés milyen személyi kör előtt vált láthatóvá. Sérelmezte, hogy a törvényszék olyan tanúk vallomásával kívánta alátámasztani a bejegyzés sértő voltát, akiktől nem volt elvárható, hogy elfogulatlan vallomást tegyenek. Nem került feltárássra a internet¹ véleményrovattal kapcsolatos szabályrendszere sem, így nem tehető megállapítás azzal kapcsolatban, a felperes értesült-e a bejegyzésről és lehetősége lett volna-e azt törölni.

[15] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete több valótlan megállapítást is tartalmaz: a bejegyzés közzétételkor a munkaügyi per még nem volt folyamatban, 2019. október 11-én is állásidőn volt, amit a felperes nem fizetett ki a részére. A törvényszék tévesen értékelte úgy, hogy az alperes a korábbiakban előterjesztett ellenkérelemben foglalt érdemi védekezését utóbb változtatta meg. Hangsúlyozta, hogy valamennyi az érdemi védekezés körében előadott nyilatkozat megtétele során az eljárás még perfelvételi szakban volt, így az alperes a nyilatkozatokat minden korlátozás nélkül megtehetette. Sérelmezte, hogy a törvényszék nem hallgatta meg munkatárs² tanút, illetőleg tanú¹ tanút a vallomástétel során ismételten nem figyelmeztette a hamis tanúzás következményeire. Az alperesi bizonyítási indítványok elutasítására tény- és iratellenesen került sor. Fenntartotta, hogy a per tárgyát képező bejegyzés megfogalmazásakor mindössze véleménynyilvánítási jogát gyakorolta. Álláspontja szerint a törvényszék indokolatlanul mellőzte annak az alperesi védekezésnek a vizsgálatát, hogy a felperesnek nagyobb tűrési kötelezettsége áll fenn. A bejegyzés színteréül szolgáló közösségi oldalt a felperes éppen azért indította, hogy a vele kapcsolatban megfogalmazott vélemények ott közzétehetők legyenek. Állította, hogy a BDT2012. 2653 számú döntés alapján alkalmazandó bizonyíthatósági teszt alapján is a sérelmezett közlése mindegyike véleménynyilvánításnak minősül. Előadta, hogy a mindössze öt hónapos

munkaviszonyának fennállása alatt minden alkalommal más ügyintézővel találkozott, két ügyintéző ezen időszakban elment a felperesi irodából, egyikük pedig csak három hetet dolgozott ott. A munkaügyi bíróság megállapította a munkaviszony jogellenes megszüntetését, valamint azt is, hogy a távollét bejelentésére és igazolására vonatkozó munkaszerződésbe foglalt kötelezettségeket az alperes nem sértette meg. A felperesi ügyintéző nem megfelelő tájékoztatást adott a táppénzes papír leadásával kapcsolatban, amely tényből az alperes által levont következtetés is okszerű volt. A munkaszerződés 6. pontja nyújtott alapot annak az alperesi állításnak a megfogalmazásához, hogy a szerződés jogellenes. Rámutatott, hogy a munkaügyi bíróság ítéletében is rögzítésre került, a felperesi ügyintéző minden alap nélkül jutott arra a vélekedésre, hogy az alperes a megjelenési kötelezettségének nem kíván eleget tenni. A munkaügyi per iratanyagát képezi annak a telefonbeszélgetésnek a leirata, amelyben a felperesi ügyintéző azt követelte az alperestől a táppénzes papírt személyesen adja le öt napon belül. Az elsőfokú bíróság többször utalt ítéletének indokolásában arra, hogy az alperes részéről titoktartási nyilatkozat került aláírásra, azonban a nyilatkozat aláírása nem jelentette, hogy véleménynyilvánítási jogát az alperes ne gyakorolhatta volna. A bejegyzés az alperes által tapasztaltakon alapul, az nem indokolatlanul bántó vagy sértő.

[16] A harmadlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság lényegében nem adta indokát annak, az összecszerűség tárgyában milyen körülményeket mérlegelve döntött. A bejegyzés nagy nyilvánosságra kerülése nem nyert bizonyítást, a törvényszék nem volt figyelemmel arra sem, hogy egy hónapok óta nem használt oldalon tette közzé az alperes a bejegyzést.

[17] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperes másodfokú eljárási költségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a törvényszék a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetésre jutott. Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját azt illetően, hogy a jogsértés megállapításához elég a jóhírnév lerontására való törekvés is, ennek fényében nem szükséges azt bizonyítani, hogy a jóhírnév ténylegesen sérült-e. Fenntartotta, hogy az alperes közlései tartalmuknál, a nyelvtani szabályoknál fogva valótlan, sértő tényállítások voltak. Állította, hogy a per tárgyát képező internet1 bejegyzésnek nincs vélemény jellege, és az alperes nem adta okszerű magyarázatát sem annak, hogy miért fogalmazta meg valótlan tényállításait. Rámutatott, hogy a felperes már a munkaügyi perben is előterjesztette viszontkeresetként a jelen perben érvényesíteni kívánt igényét, így a felperes perindítása semmiképpen sem tekinthető a munkaügyi per elvesztése miatti „bosszúnak”. Az alperes a jogsértő bejegyzését internet1 oldalon tette közzé, így számolnia kellett azzal, hogy az nagy nyilvánossághoz jut el, ennek az elvi lehetősége is megalapozza a jogsértést. Nincs jelentősége annak, hogy ténylegesen hányan látták a bejegyzést, a jogsértés időtartama nem a felperes terhére esik. Állította, hogy mindezekre figyelemmel a sérelemdíj további mérséklésére sincs lehetőség. Az alperes megalapozatlanul hivatkozik arra is, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványait okszerűtlenül utasította el. A meghallgatott tanúk nem voltak elfogultnak tekinthetők, az pedig a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés vizsgálatakor nem releváns, hogy a közzétett bejegyzést egy olvasó miként értékeli. Szükségtelen a bejegyzéssel kapcsolatos, a internet1 oldal működtetésével összefüggő technikai elemek feltárása, az arra vonatkozó szabályrendszer ismertetése. Nem releváns az a megállapítás, hogy a munkaügyi per már folyamatban volt-e a perbeli bejegyzés megtételekor. Rámutatott, hogy az alperes nem kérte munkatárs2 tanúkenti meghallgatását. Hangsúlyozta, hogy a vélemény-nyilvánítási szabadság nem terjed ki a hamis tények közzétételére. A per tárgyává tett bejegyzés indokolatlanul sértő és bántó volt. Az alperes

mindössze egyetlen ügyintézőtől, egyetlen témában kapott – álláspontja szerint – helytelen tájékoztatást, ezért a több idézet³re vonatkozó közleménye minden alapot nélkülöz. Az alperes egyáltalán nem bizonyította, hogy a felperes idézet⁷eket kötne. A titoktartási megállapodással kapcsolatos első bírói megállapításnak semmilyen szerepe nincs abban, hogy az alperes részéről a per tárgyává tett jogsértés megvalósult-e. Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyát helyesen értékelve állapította meg a sérelemdíj mértékét.

[18] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a Szombathelyi Törvényszék munkaügyi bírósága 2021. január 26. napján jogerőre emelkedett 2.M.70.006/2020/20-II. számú ítéletével kötelezte az alperest fizessen meg a felperesnek 15 napon belül a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem címén kártérítésként 1.891.069,-Ft-ot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélet indokolása rögzíti, hogy az azonnali hatályú felmondás nem a munkáltatói jogkör gyakorlójától származott, ezért az érvénytelen. A munkáltató a munkaviszonyt megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát a perben nem tudta bizonyítani, a munkavállaló a rendelkezésre állási kötelezettségét a munkáltatóval szemben kategorikusan nem tagadta meg. A munkáltató ügyintézője felé nem tett olyan nyilatkozatot, hogy a munkáltató utasítása ellenére nem megy be a településli onsite irodába. A munkáltató ügyintézőjének a munkavállaló távolmaradásával kapcsolatos feltételezése nem objektív tényeken alapult. A jogerős ítélet indokolása megállapította azt is, hogy a megjelenéssel kapcsolatos írásbeli felszólítás közlésére, illetőleg hatályosulására a felszólításban megjelölt határidő lejártá után került sor, ezért a munkavállalót az írásbeli felhívás alapján az onsite irodában történő megjelenés kötelezettség nem terhelte. E kötelezettsége azért sem állt fenn, mert 2019. október 14-től keresőképtelen állományban volt. A munkavállaló a távollétét hitelt érdemlően mentette ki a munkáltató felé. A háziorvos által kiállított orvosi igazolást a munkaszerződésben megjelölt emailcíml e-mail címre a munkavállaló megküldte, az pedig az alperes felelősségi körébe tartozik, hogy az e-mail üzenetet a munkáltató munkatársai mikor ismerték meg. A munkaszerződésben foglaltaktól eltérően a munkáltatónál nem volt gyakorlat, hogy a munkavállalók a távollétükre keresőképtelenségükre vonatkozó bejelentéseiket mindkét e-mail címre megtegyék. Nem tekinthető kötelezettségnek az sem, hogy a munkavállaló az azonnali hatályú felmondás kiadásáig a 102/1995. (VIII.25.) Kormányrendelet 5. számú melléklete szerinti orvosi igazolással nem igazolta a 2019. október 14-i és 15-i távollétét. A munkaszerződés 6. pontjában írt bejelentési kötelezettségének a munkavállaló eleget tett, az azonnali hatályú felmondás időpontjáig a munkavállaló keresőképtelenné minősítésétől öt nap nem telt el, a szerződés rendelkezései nem sérültek. A munkaszerződés mellékletét képező tájékoztató 9. pontjában foglalt öt napos bejelentési kötelezettség elmulasztása sem állapítható meg a munkavállaló részéről.

[19] Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú ítélet az érdemi felülbírálatra alkalmas, a fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

[20] Az elsődleges fellebbezési kérelemre figyelemmel az ítéltábla elsőként azt vizsgálta, hogy az alperes által hivatkozott eljárási szabálysértések megvalósultak-e: eleget tett-e az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének, a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta-e, a tanúk meghallgatására szabályosan került-e sor, a további, az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán is hivatkozott sérelmezett első bírói cselekmények: az alperes által tévesnek, iratellenesnek tartott ténymegállapítások, a sérelmezett alperesi közlések tényállításként történő értékelése, a titoktartási nyilatkozat figyelembevétele,

illetőleg az, hogy az alperes a nyilatkozatait időben tette-e meg, az ítélet anyagi jogi felülbírálata során vizsgálendő körülmények.

[21] A törvényszék a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú ítélet tartalmazza a megállapított tényállást, a lefolytatott bizonyítás eredményének értékelését, valamint azt is, hogy az alperes további bizonyítási indítványait a bíróság miért mellőzte, a megállapított tényállás alapján a felperes által hivatkozott jogsértést miért tartotta megállapíthatónak. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Pp. 380. § c) pontja szerint az indokolás hiánya ad alapot az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére. A téves indokolás szükség szerint a másodfokú bíróságnak a Pp. 370. § (4) bekezdése szerinti anyagi pervezetését alapozhatja meg, illetve a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálat folytán a támadott határozat megváltoztatására vezethet.

[22] Az alperesi bizonyítási indítványok mellőzése önmagában még az ezzel kapcsolatos elsőbírői döntés megalapozatlansága esetén sem nem jelent automatikusan hatályon kívül helyezési okot. A Pp. 381. § és 369. § (3) bekezdés b) pontjának együttes értelmezéséből következően a bizonyítási eljárás hiányosságai a másodfokú eljárásban pótolhatók. Az alaptalanul mellőzött bizonyítási indítványokra tekintettel a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet akkor helyezhető hatályon kívül, ha a mellőzött indítványok nagy terjedelmű bizonyítási eljárás lefolytatását, vagy a bizonyítási eljárás teljes pótlását teszik szükségessé.

[23] munkatárs2 tanúkénti kihallgatását az alperes nem indítványozta a felperes pedig e bizonyítási indítványától a 13. sorszám alatti beadványában elállt. Erre vonatkozó bizonyítási indítvány hiányában a törvényszék akkor követett volna el eljárási szabálysértést, ha a tanút meghallgatja.

[24] A törvényszék a későbbiekben kifejtendők szerint érdemben helyesen döntött akkor is, amikor az alperes további bizonyítási indítványait mellőzte.

[25] A tanúbizonyítás lefolytatására a Pp. szabályainak megfelelően került sor, a törvényszék a Pp. 292. § (3) bekezdése szerint figyelmeztette tanúlt a hamis tanúzás következményeire. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami a tanút többszöri ismételt figyelmeztetésének követelményét fogalmazná meg.

[26] Mindezekre tekintettel az ítéltábla alaptalannak találta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló elsődleges fellebbezési kérelmet.

[27] A törvényszék a 16. sorszám alatti végzésével az elsőfokú ítélet indokolásának [89] bekezdését kijavította úgy, hogy az helyesen: „a bíróság ebben a körben értékelte azt is, hogy amikor az alperes ezt a internet1 bejegyzést megtette, a munkaügyi per megindítására nyitva álló határidő ugyan már folyamatban volt, de annak kimenetele még nem volt ismert”. A munkaügyi perben a keresetlevél benyújtására 2019. november 13-án, a perbeli bejegyzés közzétételére 2019. október 24-én került sor, a javított ítélet szerinti megállapítás ennek megfelelően helytálló, a valóságnak megfelel.

[28] Nem a jelen per tárgyát képezi, hogy mikor volt állásidőn a felperes. Az ezzel kapcsolatos első bírói megállapítás a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet indokolásán alapul, így annak iratellenessége a fellebbezésben írtaktól eltérően nem állapítható meg.

[29] Nincs relevanciája a titoksértési nyilatkozat aláírásával kapcsolatos első bírói megállapításnak, mert a per tárgyát nem a titoktartási kötelezettség megsértése jelentette.

[30] Az elsőfokú bíróság ugyan utalt arra, hogy az alperes csak a per későbbi szakaszában adott magyarázatot arra, miért a sérelmezett tartalommal fogalmazta meg közleményét, ennek azonban részbeni oka volt az is, hogy az alperes személyes meghallgatására csak az érdemi szakban került sor. Az elsőfokú ítélet nem tartalmaz olyan megállapítást, hogy az alperes e nyilatkozatát a bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta volna. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a per tárgyává tett közlemény értékelésekor nem az alperes szubjektív megítélésének, tudattartamának, indítékainak van jelentősége, hanem annak, hogy a internet1 oldal látogatói, a bejegyzés olvasói számára a sérelmezett bejegyzés milyen tartalommal bírt. Az nem értékelhető az alperes terhére, hogy személyes meghallgatására csak az érdemi tárgyalási szakban került sor.

[31] A felperes a kereseti kérelmét a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdésére, jóhírnevének megsértésére alapította. Mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a közlemény valamennyi mondatával az alperes valótlan tényeket állított. A szóbeli vagy írásbeli közlések akkor valósítják meg a jóhírnév sérelmét, ha azok valótlan tényállítást tartalmaznak, vagy valótlan tényt híresztelnek, vagy valós tényt hamis színben tüntetnek fel. Az, hogy egy állítás tényállításnak, vagy véleménynyilvánításnak tekinthető-e, a töretlen bírói gyakorlat szerint az úgynevezett bizonyíthatósági teszt alapján dönthető el (BH 2018. 189., BH 2016. 241., BDT 2020. 4235.). Tényállítás az a közlés, amelynek valósága, vagy valótlansága bizonyítható, amelynek valóságtartalma pedig nem bizonyítható, az vélemény. A pontos állítások nélküli, általános jellegű, konkrétumokat nélkülöző megfogalmazás csak értékítéletként juttatható kifejezésre.

[32] Az alperesi közleménynek azon kitételei, mely szerint „idézet6, csak amit utánad kapnak. Gondoljátok meg ezerszer!” az alperesnek a felperesről alkotott szubjektív értékítéletét tükrözik, az alperest általánosan minősítik, ezért a per tárgyává tett bejegyzésnek e részei véleménynyilvánításnak tekintendők. A „Totálisan tudatlan, idézet9 ügyintézők” kitétel olyan véleménynyilvánítás, amely burkoltan tényállítást is megfogalmaz: nevezetesen, hogy az alperes munkavállalói ügyintézői a feladataikat nem, vagy nem megfelelően képesek ellátni, személyük sűrűn változik. A felperes érdemben nem cáfolta azt az alperesi állítást, hogy az alperes saját ügyében több ügyintézővel is kapcsolatba került. Az ügyintézők változásával kapcsolatos közlés nem az ügyintézők munkaviszonyának esetleges megszűnésére hanem a felperes ügyeivel kapcsolatos tájékozottságukra utal.

[33] A másodfokú eljárásban a felperes arra hivatkozott, hogy a bejegyzés színteréül szolgáló internet1 oldal nem a felperesi cég, hanem a felperesi weboldal véleményezésre hivatott. Ez azonban nem változtat azon, hogy a felperes a kereseti kérelmét arra alapította: az alperes valótlan tényeket- és nem véleményt- közölt.

[34] A munkaügyi perben 7. sorszám alatt csatolt, a jelen perben a bizonyítási eljárás részévé tett telefonbeszélgetések leirata, a munkaügyi perben hozott jogerős ítéletnek azok a megállapításai, mely szerint az alperes a háziorvos által kiállított orvosi igazolást a megbetegedésére vonatkozó tájékoztatást nem vitatottan a munkaszerződésben megjelölt e-mail címre megküldte és a jelen per felperesének felelősségi körébe tartozik, hogy a felperes ügyintézői az érkező üzeneteket folyamatos jelleggel nem ismerték meg, továbbá hogy a felperesi ügyintéző minden alap nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes 2019. október 14-én sem fog megjelenni az onsite irodában igazolják, hogy a felperesi ügyintézők tájékoztatatlanságára, felkészületlenségére vonatkozó alperesi véleménynyilvánítás alapjául szolgáló tények valósak, az alperesi közlemény e részében sem jogsértő.

[35] Az elsőfokú bíróság azt helytállóan értékelte, hogy a munkaügyi pernek nem képezte tárgyát az alperes munkaszerződése. Az alperes a sérelmezett bejegyzésben tényként állította, hogy a vele kötött munkaszerződés jogellenes.

[36] A bírói gyakorlat szerint ha a nyilatkozatot tevő bemutatja a valós tényeket és azokkal összefüggésben fejt ki jogi álláspontját, véleményét, az ilyen közlés nem tényállításnak, hanem véleménynyilvánításnak minősül (Kúria Pfv.IV.21.178/2020/6., Pfv.IV.21.122/2009/4., Pfv.IV.21.560/2010/3.). Amennyiben a tények hiányosan kerülnek ismertetésre és a hiányosan ismertetett tényeket minősíti tévesen a nyilatkozatot tevő, akkor ez a magatartás a jóhírnév megsértésének megállapítása alapjául szolgálhat (Kúria Pfv.IV.20.800/2004/6.).

[37] Az ítéltábla álláspontja szerint ha a nyilatkozatot tevő úgy minősít egyes cselekményeket, eljárásokat, szerződések jogellenesnek, hogy a tényeket egyáltalán nem ismerteti, akkor a jogellenességre vonatkozó közlésrészlet nem a valós tényekből levont – akár helytálló, akár nem helytálló – jogi következtetés, hanem tényállítás. A munkaszerződés jogellenességével kapcsolatos állítás valóságtartamát pedig a jelen eljárásban az alperes nem bizonyította.

[38] Ezért az „idézet7” kitétel megsértette a felperesnek a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében védelmezett jóhírnevét. A „területi vezető idézet4 sem” a területi vezető felkészületlenségét elsősorban nem általánosságban, hanem a idézet7sel összefüggésben állítja. Önmagában az a kitétel, hogy a területi vezető felkészült, munkájához értő személy-e, minősülhetne véleménynyilvánításnak, a mondat egészét tekintve azonban az alperes e közlésrészlettel megismételte azt az állítását, hogy a felperes a munkavállalóival jogellenes szerződéseket köt. Így az elsőfokú bíróság helyesen döntött amikor e közlésrészlet vonatkozásában is megállapította a jogsértést.

[39] Téves az a felperesi hivatkozás, mely szerint önmagában a jogsértés ténye megalapozza a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíj iránti igényt. A sérelemdíj nem automatikus következménye a jogsértésnek. A sérelemdíj összegszerűségének megállapítása során a bíróságnak vagy a sérelmet szenvedett fél által igazolt körülményekre, vagy a köztudomásúan figyelembe vehető tényekre kell tekintettel lennie. a csekély súlyú sérelmet előidéző jogsértésre alapítottan előterjesztett -az ún. bagatell igény – nem teszi alapossá a kereseti kérelmet. A jelen eljárásban a felperes semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel azzal kapcsolatban, hogy a társaságot milyen hátrányok érték az alperes bejegyzése folytán.

[40] A köztudomású tények körében nem csupán arra kell figyelemmel lenni, hogy egy internet1 oldalon történő közzététellel lehetővé vált, hogy a bejegyzést a nagyobb nyilvánosság is megismerje, hanem azt is, hogy e bejegyzés részben véleménynyilvánítást, részben tényállítást tartalmazott. Véleménynyilvánítással kapcsolatos jogsértést a felperes nem állított, ilyen jogsértést az elsőfokú bíróság sem állapított meg. A közlemény egésze túlnyomórészt az alperes eljárásával kapcsolatos értékítéletet tartalmaz, az a felperes ügyintézését, munkavállalóival szembeni attitűdjét minősíti. Értékelendő az is, hogy az alperesi bejegyzés közzétételére olyan felületen került sor, amely éppen a felperes tevékenységével kapcsolatos vélemények megjelenítésére hivatott. A felperesi weboldal és a felperes működése kapcsán megfogalmazott vélemények az átlagolvasó számára élesen nem különülnek el egymástól. Az alperesnek a másodfokú tárgyaláson tett előadásával szemben tanú2 tanúvallomásából következően a perbeli internet1 oldalon megjelenő bejegyzések a cég hitelességével és nem az internetes oldal működésével kapcsolatosak, azok arra hivatottak, hogy a felperesről alkotott véleményeket megjelenítsék. A felperes alappal nem várhatta azt, hogy ezen a felületen kizárólag a tevékenységét pozitívan minősítő bejegyzések fognak megjelenni.

[41] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a jogsértés felperesre gyakorolt hatását, a jogsértés súlyát, jellegét, annak a nagy nyilvánosság előtti megtörténtét értékelve, az alperest sérelemdíj megfizetésére kötelezte. A köztudomású tények alapján a fentiekben kifejtettek szerint nem állapítható meg olyan hátrányos jogkövetkezmény az alperesi jogsértéssel összefüggésben, amely oly mértékű lenne, hogy az a bagatell mértéket meghaladó sérelemdíjra kötelezést indokolná.

[42] Tekintettel arra, hogy a sérelemdíj összecszerúsége körében releváns körülményekkel kapcsolatban a felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság érdemben helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az alperesnek azokat a bizonyítási indítványait, amelyek a bejegyzés közzétételének időtartamára, megismerhetőségére, eltávolítására – vagyis a sérelemdíj összecszerúságának megállapítása körébe tartozó kérdésekre - vonatkoztak, mellőzte.

[43] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[44] A megváltoztatás folytán a jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelem részben, a sérelemdíj megfizetésére irányuló kereseti kérelem teljes egészében alaptalannak bizonyult: összességében a felek 50-50 %-ban tekinthetők pernyertesnek, illetőleg pervesztesnek. Ezért az ítéltábla mellőzte az alperest a felperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést, egyúttal megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felek egymás közt egyenlő arányban kötelesek. A feljegyzett első- és másodfokú eljárási illetéket a Pp. 364. §-a és 102.§ (1) bekezdése folytán 50 %-ban a felperes köteles az állam javára megfizetni. A fennmaradó 50 %-ot pedig az alperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli. A Pp. 83. § (2) bekezdéséből következően ezt meghaladóan a felek az eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Dr. Zámbo Tamás sk.

Dr. Szalay Róbert sk.

Dr. Szabó Péter sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró